

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. P.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2016, čj. MV-20081-4/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 12. 2016, čj. MV-20081-4/SO-2014, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Pavlíny Zámečnickové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobce podal dne 15. 8. 2013 u Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, kterým bylo „podnikání – účast v právnické osobě“. Ministerstvo provedlo dne 13. 11. 2013 výslech žalobce a zejména na základě jeho výpovědi vydalo rozhodnutí ze dne 22. 1. 2014, čj. OAM-43248-17/DP-2013, kterým žádost žalobce zamítlo, jelikož přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území v podobě neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti. K tomuto závěru Ministerstvo vnitřně dospělo na základě zjištění, že v posledních dvou letech vykonával žalobce funkci jednatele společnosti Popivan, s. r. o., pouze tři měsíce, tudíž většinu této doby neplnil fakticky účel povoleného dlouhodobého pobytu.

2. O podaném odvolání rozhodla napadeným rozhodnutím žalovaná tak, že ho zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitřně potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 3. 1. 2017 (ve spojení s jejím doplněním ze dne 20. 1. 2017) uvedl žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, 3, § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rozhodnutí obou správních orgánů spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení, přičemž jsou v celém rozsahu nezákonná a nepřezkoumatelná.
4. Správní orgány vadně posoudily výkon funkce jednatele jako pouze formální, jelikož žalobce řádně tvrdil a prokázal, že tuto funkci vykonává. Zároveň poukázal na skutečnost, že zákony neobsahují definici obchodního vedení společnosti a jeho rozsahu, přičemž činnost, kterou žalobce během výslechu popsal (hledání a zajišťování zakázek a subdodavatelů jménem společnosti Popivan, s. r. o.), je nepochybně jeho součástí, neboť směřuje k dosažení zisku.
5. Dále poukázal na to, že v době vydání rozhodnutí Ministerstva vnitřně i žalované byl jednak jednatelem společnosti Popivan, s. r. o., tak i osobou samostatně výdělečně činnou, jak vyplývá z jeho živnostenského listu. Správní orgány ovšem nehodnotily skutkový stav a žádost žalobce podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, jelikož fakticky splňoval podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu jako jednatel i jako osoba samostatně výdělečně činná. I kdyby žalobce funkci jednatele skutečně nevykonával, tak plnil účel podnikání jakožto osoba samostatně výdělečně činná, a to od 14. 3. 2012. K této skutečnosti správní orgány vůbec nepřihlédly, pouze nesprávně uvedly, že je osobou samostatně výdělečně činnou od 1. 10. 2013. Skutečnost, že správní orgány v praxi považují účel „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ a účel „podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná“ za totožné instituty navíc vedla k tomu, že žalobce nepodal ihned žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu.
6. Pokud žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 11. 1. 2012 do 31. 8. 2013 (celkem 599 dní) a od 14. 3. 2012 žalobce disponoval živnostenským oprávněním po celou dobu povoleného pobytu (536 dní), tak je zřejmé, že bez ohledu na jednatelství plnil účel pobytu jakožto osoba samostatně výdělečně činná. Zároveň se správní orgány vůbec nevypořádaly se skutečností, že žalobce ve své výpovědi uvedl, že od ledna do srpna byl nemocný.

7. Dále má žalobce za to, že žalovaná měla zohlednit skutečnost, že od doby, kdy neměl plnit účel pobytu, uplynulo ke dni rozhodnutí již pět let. S ohledem na tuto dlouhou dobu ztratilo rozhodnutí správních orgánů i existenci závažné překážky pobytu smysl. Zároveň měla přihlédnout k případným změnám skutkového stavu pro účely posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu uvedl, že se v mezidobí od vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra musel starat o svou nemocnou maminku M. P., která pobírala velmi nízký důchod. Činností v České republice získával žalobce finanční prostředky na zajišťování její obživy a s ohledem na nedostatek příležitostí na Ukrajině se obával, že by nenašel v zemi původu práci a nemohl sebe a svou maminku živit.
8. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

9. V podání ze dne 28. 2. 2017 a ze dne 10. 1. 2019 žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí Ministerstva vnitra jsou v souladu se zákony a konstantní správní judikaturou. Rozhodným byl zejména provedený výsledek, v rámci kterého byla žalobci dána možnost objasnit předmět činnosti, které se na území České republiky věnuje a jakým činnostem se věnoval v minulosti. Výsledek samotného žalobce je nejprokazatelnější a nejefektivnější důkazní prostředek ke zjištění skutečného stavu věci. S obsahem protokolu o výsledku byl žalobce seznámen a svou výpověď stvrdil svým podpisem. Odpovědi žalobce jsou jednoznačné a kategorické, a jako takové jsou rozhodným podkladem pro učiněný závěr o tom, že nevykonával funkci jednatele ve společnosti Popivan, s. r. o. Plnění účelu pobytu je přitom jedním z požadavků pro vydání (prodloužení platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu.
10. Úkolem správních orgánů je také to, aby jejich rozhodnutí byla v souladu s veřejným zájmem, přičemž v zájmu České republiky je to, aby na území pobývali cizinci, kteří dodržují a neobcházejí platné předpisy, plní účel pobytu a další uložené povinnosti.
11. Ani okolnosti případu nenaznačují, že by dopady rozhodnutí mohly znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž ten ani takovou skutečnost netvrdil, ačkoliv to byla jeho povinnost vzhledem k charakteru řízení o žádosti. Samotná délka pobytu není důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
12. Ve vztahu k žalobnímu bodu týkajícího se porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3, 4, ustanovení § 3 a ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, dále nesprávných skutkových závěrů, nesprávného právního posouzení, nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti uvedla, že se jedná pouze o obecně formulované námitky.
13. Vzhledem k výše uvedenému navrhla žalovaná, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Odkladný účinek

14. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) usnesením ze dne 13. 2. 2017, čj. 29 A 5/2017-27, přiznal žalobě odkladný účinek, jelikož shledal, že újma hrozící žalobci v případě nepřiznání odkladného účinku (vycestování z území České republiky a ztráta příjmů plynoucích z jeho zaměstnání, na kterých je závislý žalobce i jeho matka) je nepoměrně větší, než újma způsobená třetím osobám. Žalobce na území České republiky pobývá dlouhodobě a jeho matka je závislá na jeho příjmech. Soud tedy přihlédl k délce žalobcova pobytu a z ní plynoucí existence sociálních a pracovních vazeb a dále k závislosti

žalobcovy matky na jeho příjmech plynoucích z České republiky. Podpůrně přihlédl také k zájmu žalobce na osobní účasti v soudním procesu.

15. Zároveň přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud v Brně přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání. Při přezkumu vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
17. Správní orgány žalobci neprodloužily povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na následující ustanovení. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně*. Z odkazovaného ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu vyplývá, že *dobu pobytu na území nelze prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*. Důvody pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu upravuje mimo jiné § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ze kterého je zřejmé, že *Ministerstvo vnitra dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro jeho udělení*. Podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu upravuje mimo jiné § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který říká, že *povolení k dlouhodobému pobytu Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.
18. Důvodem pro který správní orgány v posuzovaném případě zamítly žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, byla právě existence „*jiné závažné překážky*“, která spočívala v tom, že žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu.
19. Dle správního spisu žalobce pobýval na území České republiky od 10. 3. 2006. Část doby svého pobytu v České republice měl pobytová oprávnění udělena za účelem zaměstnání. Chronologicky poslední povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 11. 1. 2012 do 31. 8. 2013 za účelem „*podnikání – účast v právnické osobě*“. Dne 15. 8. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem.
20. Klíčové sporné otázky mezi účastníky jsou v zásadě dvě. První z nich se týká toho, zda žalobce plnil účel povoleného pobytu a skutečně vykonával funkci jednatele ve společnosti Popivan, s. r. o. Související druhá otázka se týká zodpovězení toho, zda v jeho případě bylo možné shledat „*jinou závažnou překážku*“, která by byla důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29 smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel

náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplnňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.

22. Zároveň je nutno, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu se obdobně vyjadřuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011–81).
23. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 13. 11. 2013 soud zjistil, že žalobce uvedl, že si vydělává tím, že hledá práci pro lidi, má živnostenský list, měl pracovní povolení, ale v lednu až srpnu roku 2013 nebyl přítomen v České republice, byl nemocný na Ukrajině a před svým odjezdem pracoval jako svářeč na pracovní povolení. Pro společnost Popivan, s. r. o., pracoval poslední tři měsíce, přičemž jeho práce spočívala hledání lidí na práci. Dále uvedl, že za obchodní vedení společnosti je odpovědný pan R., který má jako jediný právo podpisu. Společnost má zhruba 40 - 45 jednatelů.
24. Na základě výše uvedených skutečností správní orgány dospěly k závěru o tom, že žalobce výkon funkce jednatele v relevantním období fakticky nevykonával, resp. se této činnosti nevěnoval. Tato skutečnost je bez důvodných pochybností zřejmá z výpovědi žalobce, když výslovně uvedl, že pro společnost Popivan, s. r. o., pracoval pouze poslední tři měsíce (ke dni provedení výsledku) a v době před tím se nacházel na Ukrajině. Soud se s tímto závěrem správních orgánů ztotožňuje a považuje jej za dostatečně podložený.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ve vztahu k funkci jednatele byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bez důvodných pochybností lze tvrdit, že žalobce po většinu doby svého pobytu tuto funkci nevykonával. Námitka žalobce o pouze formálním posouzení věci je v této souvislosti nedůvodná.
26. I přes jednoznačné sdělení žalobce o výkonu funkce jednatele pouze tři měsíce a z toho plynoucí jasný závěr a správný závěr správních orgánů soud zjistil, že v některých dalších souvislostech se z výsledku žalobce podávají rozporuplné informace. Žalobce na jednu stranu na otázku, zda svou činnost vykonává pro společnost nebo na živnostenský list uvedl, že pracuje „pro firmu“. Nicméně na jiných místech výsledku jednoznačně uvedl, že živnostenský list vlastní a závěrem dokonce uvedl, že jej i využívá, uved že hledá lidi na práci nebo práci pro lidi. Není bez zajímavosti, že rovněž zmiňuje, že před svým odjezdem na Ukrajinu (pravděpodobně na začátku roku 2013) měl pracovní povolení a pracoval jako svářeč. Na jiném místě nicméně na otázku, zda má pracovní povolení, uvádí, že ho měl dříve, to nicméně nebyl v České republice. Z celkového vyznění výsledku tak není jednoduché zrekonstruovat zcela jednoznačně řadu okolností, které mohou být významné pro komplexní pohled na věc. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se „spokojily“ zejména s jednoznačným zjištěním ohledně délky plnění funkce jednatele ve společnosti Popivan, s. r. o., přičemž rezignovaly na zjišťování okolností, které se mohou jevit jako podružnějšího (nicméně přesto relevantního) charakteru. V dané věci bylo nezbytné položení doplňujících otázek, na jejichž základě by do celkové situace žalobce mohlo být vneseno více světla.
27. Dle soudu správní orgány nevypořádaly dostatečně otázku, zda s ohledem na skutkové okolnosti v případě žalobce lze dospět k závěru o existenci skutečně existující jiné závažné překážky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

28. Závěr správních orgánů o tom, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu je tzv. „jinou závažnou překážkou“, vychází z konstantní judikatury správních soudů. Lze odkázat například na hojně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ve kterém je neplnění účelu dlouhodobého pobytu, kterým bylo podnikání (v tomto případě stěžovatel pouze usiloval o podnikání), výslovně označeno za jinou závažnou překážku prodloužení pobytu. Soud má ovšem za to, že ze strany správních orgánů mělo být v posuzovaném případě rovněž vyhodnoceno, že žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná (dále také „OSVČ“).
29. Je pravdou, že v žádosti o prodloužení účelu pobytu žalobce uvedl v kolonce účel „VC/36“, což je účel, který odpovídá dle kódů víz a povolení k dlouhodobému pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“. V rámci odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra však žalobce uvedl, že se domníval, že bude vykonávat funkci jednatele, což bylo bohužel na základě zákonů České republiky složité, a proto se rozhodl podnikat jako OSVČ. Touto činností může zabezpečit svou rodinu i platit veškeré platby státu. Zároveň požádal o to, aby jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla projednána v souvislosti s jeho podnikáním jako OSVČ.
30. Soud si je vědom toho, že prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je v souladu s § 44a zákona o pobytu cizinců řízením o žádosti, které je ovládáno zejména zásadou dispoziční a v tomto ohledu je žadatel odpovědný za vymezení předmětu žádosti. V případě změny účelu pobytu je v souladu s § 45 zákona o pobytu cizinců povinností cizince požádat Ministerstvo vnitra o udělení nového povolení k pobytu. Tak tomu ovšem v předmětné věci nebylo, stále se jednalo o totožné řízení, kdy žalobce žádal o prodloužení pobytu za účelem podnikání, v rámci odvolání však uvedl nové skutečnosti, které žalovaný dle názoru soudu nevyhodnotil.
31. Při posuzování věci nelze odhlédnout od další pro věc významné skutečnosti. Ač zákon o pobytu cizinců není v otázce vymezení účelů dlouhodobého pobytu zcela přehledný a systematický, lze z něho vyvodit několik základních účelů, pro které lze povolení k dlouhodobému pobytu udělovat – jedná se například o studium, sloučení rodiny, zaměstnání, vědecký výzkum, podnikání atd. Ve vztahu k podnikání je ovšem třeba zdůraznit, že zákonná úprava nepočítá s dalším dělením tohoto účelu a upravuje pouze možnost udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *podnikání obecně* (srov. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). V praxi se ovšem objevuje podrobnější sub-dělení na „*podnikání – účast v právnické osobě*“ a „*podnikání – osoba samostatně výdělečně činná*“. Dělení tohoto účelu dlouhodobého pobytu tedy nemá zákonný podklad a existuje pouze na základě interního kódování, které bylo zavedeno správními orgány. V tomto kontextu je významné, že stěžejní judikatura správních soudů, která vykládá pojem „jiná závažná překážka“, tak označuje situaci, kdy cizinec převážnou dobu povoleného pobytu skutečně (resp. materiálně) nevykonává činnost, kterou by bylo možné označit jako podnikání. V posuzovaném případě se jedná o jinou situaci, jelikož cizinec argumentuje tím, že po dobu povoleného pobytu skutečně (resp. materiálně) podnikání vykonával rovněž jako osoba výdělečně činná. Dle soudu nebylo možné tuto argumentaci zcela pominout pouze s tím odůvodněním, že povolený účel pobytu zněl „podnikání – účast v právnické osobě“. K tomuto závěru soud dospěl zejména s ohledem na to, že ani zákon jednotlivé sub-formy podnikání, pro které lze dlouhodobý pobyt povolit, nerozlišuje.
32. V posuzovaném případě tak lze sice na jednu stranu konstatovat, že žalobce neplnil sub-účel pobytu, který mu byl povolen, avšak reálně podnikal, byť jako OSVČ. Za daných

okolností nebylo možno vyslovit závěr o neplnění účelu pobytu podnikání bez toho, aby se žalovaný zabýval tím, že žalobce jak uvedl v odvolání, podniká jako OSVČ. Rozhodnutí žalovaného není v tomto smyslu dostatečně odůvodněno. Soud je rovněž toho názoru, že s ohledem na jinou podnikatelskou aktivitu žalobce (podnikání jako OSVČ), nelze automaticky dospět ani k závěru, že neplnění výš uvedeného sub-účelu současně naplňuje znaky „jiné závažné překážky“, jak ji chápe judikatura správních soudů. Tím, že žalovaná tuto argumentaci žalobce, kterou uplatnil v rámci odvolání, nijak nevypořádala, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

33. Žalobce dále uvedl, že se správní orgány měly vypořádat s tím, že byl od ledna do srpna 2013 nemocný. Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou, jelikož žalobce výslovně přiznal, že ve společnosti Popivan, s. r. o., pracuje pouze poslední 3 měsíce (to odpovídá době cca od srpna 2013). Dle soudu tvrzené období nemoci žalobce není způsobilé popřít či rozporovat závěr, ke kterému dospěly správní orgány na základě provedeného výsledku, proto ani nebylo nutné, aby se s touto okolností správní orgány explicitně zabývaly.
34. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, žalobce namítal, že žalovaná porušila svou povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V tomto kontextu je důležité připomenout, že Ministerstvo vnitra vydalo své rozhodnutí dne 22. 1. 2014 a k postoupení odvolání žalobce žalované došlo dne 31. 1. 2014. Žalovaná o odvolání rozhodla ovšem až 14. 12. 2016. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, byla řešena situace, kdy cizinec byl ženatý a měl dva syny. Vzhledem k tomu, že v tamním případě rozhodla žalovaná téměř po třech letech, vyslovil soud závěr, že *pokud je zejména vlivem vlastní liknavosti správního orgánu dlouhodobě nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem svého stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí druhostupňový správní orgán učinit kroky k ověření, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.* V nyní posuzované věci byl žalobce sice dle zjištění Ministerstva vnitra svobodný a bezdětný, nicméně k rozhodnutí žalované došlo rovněž téměř po třech letech. Soud má za to, že napadené rozhodnutí neobstojí ani v tomto ohledu, jelikož žalovaná zcela vyšla z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra, přestože nelze vyloučit, že v průběhu 3 let odvolacího řízení mohlo dojít k více či méně relevantním změnám. Přestože žalobce byl v posuzovaném případě svobodný a bezdětný, nevylučuje to dle soudu s ohledem na délku odvolacího řízení důvodnost předpokladu o tom, že v jeho rodinném životě mohlo dojít k právně relevantním změnám. Ostatně nad rámec lze uvést, že o reálné možnosti existence těchto změn svědčí i to, že soud přiznal podané žalobě odkladný účinek.
35. Žalovaná uvedla, že s ohledem na charakter řízení o žádosti to byl žalobce, kdo měl tvrdit relevantní okolnosti, které mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Soud má ovšem za to, že s ohledem na zásadu materiální pravdy a zásadu dobré správy by to měl být právě rozhodující správní orgán, který v rámci posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců zajistí aktuálnost relevantních informací, pokud rozhoduje ve výrazně odlišném časovém horizontu, než předpokládá zákon. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by tomu tak v posuzované věci bylo. V tomto ohledu soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným.
36. Pouze na okraj soud upozorňuje na to, že celkovou úroveň odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra snižuje výskyt několika nepřesností – nesprávné vymezení posledního

dlouhodobého pobytu; nesprávné datum realizovaného výsledku žalobce; nesprávná informace o obsahu žádosti, kde žalobce uvedl pouze VC/36, nikoliv „VC/36 – jednatel“. Tyto nepřesnosti žalovaná sice v napadeném rozhodnutí neopakuje, nicméně ani jejich existenci nijak nereflektuje (například uvedením správného údaje včetně upozornění, že v rozhodnutí Ministerstva vnitra je konkrétní údaj uveden chybně). Vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek, neměla tato okolnost na soudní přezkum vliv.

37. Soud uzavírá, že v následném řízení bude úkolem správních orgánů, aby vyhodnotily vliv podnikatelské činnosti žalobce jako OSVČ na existenci „jiné závažné překážky“ pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto kontextu by se měly vyjádřit rovněž k významu dělení účelu „podnikání“ na podrobnější sub-účely. Toto posouzení provedou i s přihlédnutím k zásadě souladu s veřejným zájmem, kterou akcentovala žalovaná. Zároveň musí správní orgány garantovat, že skutkový stav, který vzaly za relevantní pro posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí, je ke dni rozhodnutí (bez důvodných pochybností) aktuální.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Přestože žalobce požadoval nařízení ústního jednání, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí kvalifikovanou vadou řízení, tudíž ho zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního bez nařízení ústního jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Zčásti, jak je výše uvedeno, shledal soud napadené rozhodnutí i nezákonným. V následujícím řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního.
39. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobce měl v řízení o žalobě plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokátky žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě advokátce žalobce náleží odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, žaloba včetně návrhu na přiznání odkladného účinku a jejího doplnění), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3\,100$ Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Protože advokátka žalobce nedoložila, že by byla plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, tedy 3 000 Kč + 1 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalované byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. ledna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu